

НА ЧЕМУ ДА БУДЕМО ЗАХВАЛНИ ДРУГУ ВЛАДУ ДАПЧЕВИЋУ?

ПРОЛЕТЕРИ СВИХ ЗЕМАЉА, УЈЕДИНИТЕ СЕ!

Живи критички дух марксизма-лењинизма-маоизма присиљава комунистичке милитанте да с времена на вријеме немилосрдно критикују резултате до којих су дошли њихови учитељи. Али да би то урадили како треба, од њих се захтјева да садашњим резултатима дају само привремено значење а да првенствено објасне развитак који је до те садашњости довео.

Није тешко разумјети да се важност тог задатка мора посебно нагласити у периоду када милитанти Комитета за реконституцију Комунистичке партије Југославије морају упорно проучавати историју Комунистичке партије Југославије и јужнословенског радничког и револуционарног покрета опште – не како би се одговорило на питања која су већ давно одговорена – већ како би се пракса, која је увелико тек пред нашим милитантима, поставила на исправне теоријске основе.

Пред наше милитанте *ибеовац* сада иступа као посебно неоцјењив субјект дискусије, али у двоструком противрјечном плану, онакав какав јесте у суштини и онакав какав је непосредно дат. Ово двоје, његова суштина и појава, чине јединство супротности, а задатак који пред нама поставља марксистичка дијалектика састоји се управо у томе да појаву сведемо на суштину и покажемо зашто се суштина испољавала у формама које јој противрјече. Издајник, непријатељ број један, ибеовац – сада се окреће наопачке – тупи се његова револуционарна суштина те он постаде херој, дух, хуманиста. Они који су били дужни да разоткрију Владову „тајну“ и покажу новој генерацији милитаната пут и сами су живјели у заблуди да син рађа матер.

Стварни извор овог дубоког јаза откривамо управо у рововима класне борбе, у посљедњим биткама Влада Дапчевића за реконституцију Комунистичке партије Југославије. Друг Владо Дапчевић је тијеком читаве историје јужнословенског радничког и револуционарног покрета водио борбу против буржоаске и ревизионистичке идеологије, будно чувавши и у пракси још више оштривши снажно оружје материјалистичке дијалектике. Зато је друг Владо Дапчевић за живота увијек побједоносно одбијао нападе свих отворених непријатеља и лажних пријатеља пролетерске идеологије. Управо је та непомирљивост Влада Дапчевића с оним снагама које коче друштвени развитак њему дозволила да први покрене борбу против националистичких елемената у новоформираној КПЈ, инсистирајући на заоштравању противрјечности. Тако је он предводио борбу љевице и успјешно се ујединио с центром против деснице да би постао предсједник новоформиране КПЈ, не силом власти него силом ауторитета, силом енергије, силом веће искуسنости и веће талентованости – што на крају доводи до заједничке реакционарне кампање саботаже и шпијунаже „друге КПЈ“ и старе државе против интернационалистичке КПЈ коју је предводио друг Владо Дапчевић.

Видимо како се ова борба за реконституцију Комунистичке партије Југославије одигравала као борба супротности. Борба супротности јесте она покретачка снага што уништава старо, оно што изумири, да би створила мјеста за ново, за оно што се развија и рађа. Укидање постојећег јединства и потреба да се учврсти ново јединство стекнуто кроз борбу и да се

превазиђе контрареволуционарна кампања „друге КПЈ“ и старе државе довела је до поновног оснивања партије, с новим програмом и статутом, под новим именом: Партија рада.

Партија рада је рођена у најнеповољнијим субјективним приликама националистичког лудила и националне теоријске празнине, без аутентичне теоријске традиције.

Интелектуалци, који су у Краљевини Југославији могли да траже своју будућност само поред радничке класе (попут Огњена Прице), су у Титовој Југославији постали важан саучесник буржоаске диктатуре – имали су почасне функције и довољно новца и академске славе да не осјете животну потребу да прибјегну радничкој класи осим у најцрнијим кризама и изузецима, а чак и тада нису могли у потпуности раскинути с буржоаском идеологијом која их је дојила. На тај начин је раднички и револуционарни покрет у ревизионистичкој Југославији приморан не само да се сукобљава с „Ранковићевом сјекиром“ већ и с интелектуалном сјекиром која је покрет лишавала његових теоретичара.

Партија рада је могла објаснити сопствено теоријско сиромаштво с историјом свог претходника али није била кадра да га одмах уклони. Друг Владо Дапчевић објашњава ову двоструку препреку (националистичка свијест, мањак интелектуалаца) на следећи начин:

„... све ово што се сада дешава у земљи није скорашњега дајума. Коријен овога националистичког лудила је у полици буржоаског национализма који је почео 1948. године. Ово је епоха те политике. Ми знамо да у овој појави национализма и комунизације идеје социјализма од стране Титове клике и његових следбеника, у прво вријеме нећемо имати многа прислица. Али, исто тако знамо да масе уче политику на сопственом искуству, па вријеме ради за нас.“^{1}*

Друг Владо Дапчевић је био и остаје једини човјек који се могао латити тог посла да испуњава постојеће шупљине, хранећи се аутентичном традицијом антифашистичког народноослободилачког рата и херојским напорима за реконституисање Комунистичке партије Југославије у периоду борбе против титоистичког ревизионизма. Органска повезаност практичне дјелатности Влада Дапчевића и револуционарне марксистичке дијалектике јесте одлучујућа и битна црта јуначке историје Партије рада у њеним првим годинама постојања. Његова привидно надљудска способност да се правилно оријентише у дволинијској борби и у свим борбама класа, партија и народа и да правилно сагледа све заокрете у сложеном историјском развоју у потпуности је незамислива без дијалектике. Отуда, с овим великим мислиоцем на челу, Партија рада је успјешно давала одговоре на горућа питања радничког и револуционарног покрета.

Изјаве и интервјуи друга Влада Дапчевића из тог периода представљају богату ризницу марксистичке дијалектике. Владо Дапчевић је увијек мајсторски полазио од конкретних услова стварности тог времена, упознавајући се с чињеницама и противрјечностима те проналазећи тако исправне облике борбе за сваку дату ситуацију. То се најбоље види када обратимо пажњу на ставове гдје се изражава његов дух да иде против струје: када је анализирао да је за јужнословенске народе на дневном реду демократска револуција; када се супроставио левичарству које је жељело да национално питање стави са стране; када се залагао за право народа на самоопредјељење; када је рекао да је у корист јужнословенских

* Данас на званичној веб-страници ревизионистичке Партије рада у којој титоистички ревизионисти имају пуноправно чланство стоји фалсификовани примјерак овог цитата који изоставља „од стране Титове клике и његових следбеника“.

народа што је НАТО интервенција зарад својих властитих империјалистичких циљева окончала рат; када је оцјенио рушење Милошевића као искључиво смјену личности... итд.

Онда нас је друг Владо Дапчевић напустио. Рак плућа му је првобитно отежао живот, а затим га потпуно окончао. Оно што је услједило већ се одвијало у историји револуционарног и радничког покрета. Енгелс је након Марксове смрти писао Адолфу Зоргу:

„Човјечанство се смањило за једну љаву, и то најзначајнију љаву коју је у данашње вријеме имало. Покрећу пролетаријата наставља својим шоком, али нема више централној мјести које су се Французи, Руси, Американци, Нијемци сами од себе обраћали у најодлучнијим тренуцима да би сваки људи добили јасан, неоспоран савјет, који су моћи дали само ђеније и савршено познавање ствари. Мјесним величинама и стварним ђаленијима, ако не и преваранијима, руке су сада одријешене. Коначна ђобједга је стварна, али стваранијице, ђривремена и локална скрећања — већ ионако неизбјегсна — сада ће ђојримии сасвим грују мјеру.“²

Смрт друга Влада Дапчевића 12. јула 2001. године у његовој 84. години затекла је буржоазију и њене присталице као дар с неба. Јужнословенски раднички и револуционарни покрет пронашао се у неповољан положај гдје су „стварним ђаленијима, ако не и преваранијима, руке сада одријешене.“ Теоријско сиромаштво чије је шупљине Владо Дапчевић успјешно попуњавао и чији је утицај успјешно сузбијао, сада је постало еманциповано, па чак и себи даје за право да одређује о богатству Владовог живота. Дио кадрова напушта организацију, сматрајући да без Влада Дапчевића не постоји никаква перспектива за Партију рада. „Интелектуалац“ Миленко Перовић кренуо је путем својих југословенских претеча, напустивши пролетаријат и станувши уз компрадорско-бирокуратску државу чији је постао вјерни слуга. Оно што је ваљало је умрло, а оно што је било младо и ново није имало учитеље. Борба супротности има за свој неизбјегни резултат прелаз старог у ново, али овај се прелаз каткада не одвија глатко, већ има оштре завоје, многе могућности и облике прелаза усред којих дијалектичар мора пронаћи онај једини облик који ће нове, прогресивне снаге, довести до побједе. Највећи недостатак оних који су остали вјерни задатку реконституције Комунистичке партије Југославије (Роле и Ко) био је тај што су, мада су могли да дају општа резонувања о борби, били неспособни да конкретно анализирају облике претварања партијског језгра у партију. Њихова немоћ да то ураде произлазила је првенствено из њиховог несхватања пролетерске идеологије, данас марксизма-лењинизма-маоизма, првенствено маоизма, и пролетерске партије новог типа. „Коначна ђобједга је стварна, али стваранијице, ђривремена и локална скрећања – већ ионако неизбјегсна – сада ће ђојримии сасвим грују мјеру.“

Без Влада Дапчевића да пружи смјернице, јужнословенски раднички и револуционарни покрет пролази кроз деценије свеобухватне конфузије. Резултат свега овога је управо оно распршивање снага којем и данас свједочимо. Али као што видимо, за то се тешко може окривити сам Владо.

Тијек дволинијске борбе унутар Партије рада био је такав да су опортунизам и марксизам-лењинизам-маоизам постојали као јединство супротности – кроз процес историјског развијања противрјечности и разоткривања противрјечности који је трајао годинама настаје раздвајање јединственога – борба супротности првобитно је учињела јединство мање стабилним а онда га је на извјесном степену развитка разбила, уништила. Борба супротности

није довела мирењу, заташкавању, већ напротив, претварање супротности које су раније мирно живјеле као „јединство“ у своје крајности. Тако је пред читавом организацијом постављена „одлука“: или заоштравање противрјечности и обрачун с опортунизмом или отупљивање противрјечности зарад „мира“ и негирање маоизма. Руководство је изабрало ово друго. У тим условима су неки кадрови и руководиоци схватили да би јединство с опортунизмом било једнако издаји и подвргнули су се процесу формирања Комитета за реконституцију Комунистичке партије Југославије под маоизмом. Након више од пола године истрајног рада, на састанку у Мојковцу написана је оснивачка декларација под насловом „ПОДИГНИТЕ ЦРВЕНУ ЗАСТАВУ МАОИЗМА КАКО БИСТЕ ИСПУНИЛИ ЗАДАТАК РЕКОНСТИТУЦИЈЕ КОМУНИСТИЧКЕ ПАРТИЈЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ!“ у њој је написано:

„Дакле, и наш је ђокрећ сћворио јрују вођа, ујраво у рововима класне борбе, у борби за реконстћијуцију Комунистћичке парћије Јућославије. Владо Даћчевић се уздићао као јасна ћлава ђокрећа – ћлава која је ћемељно и ћодробно развила најоре реконстћијуције у новим условима. Иако Владо Даћчевић више није жив да јружи смјернице, њећов дојринос оствјаје вјечан и сјећање њећовано у срћима најредних јролећера и комунистћа у формацији. Без обзира на ћо колико ревизионистћичких ликвидаћора ћврди да је њихов, разумјевање живоћа и рада Владе Даћчевића доводи нас до закључка да би он данас био марксистћа-лењинистћа-маоистћа, јрвенствено маоистћа, чињеница која је намећнућа живоћом и динамиком класне борбе.

Друћ Владо Даћчевић нам је оствавио у аманећ да високо држимо и чувамо неокаљан велики јозив реконстћијуције Комунистћичке парћије Јућославије. Да бисмо истћински одали јочасћ живоћу и насљеђу Влада Даћчевића, морамо настћавићи и развићи борбу за реконстћијуцију Комунистћичке парћије Јућославије као раћне машине класе – морамо јоћврдићи нашу јреданосћ маоизму, борби јроћив ревизионизма и Свјећској јролећерској револуцији.

У синћези, овај задаћак револуционари ћек сада разумију и исћравно дефинишу – дубље разумјевање и јосвећеносћ су се развили у оквиру јроцеса борбе између новоћ и сћароћ, кроз дволинијску борбу и класну борбу; јроизвод вишедеценијске ујорне борбе јролећаријаћа јроћив оћиће офанзиве конћрареволуције. Међународно, маоизам се намеће као команда и водич Свјећске јролећерске револуције, ћо је судбина која неће избјећи ни јућословенске народе.

Сћоћа, Комићећ за реконстћијуцију Комунистћичке парћије Јућославије, као комићећ комунистћа у формацији, с дубоким комунистћичким убјеђењем јреузима одћговорносћ за велики и ћежак задаћак реконстћијуисања Комунистћичке парћије Јућославије као милићаризоване раћне машине класе која ће бићи сћособна освојићи власћ кроз народни раћ.“

Постепен развитак је нагло прекинут скоком који доводи до квалитативне промјене. Прихватање пролетерске идеологије, марксизма-лењинизма-маоизма, првенствено маоизма, игра улогу прекретнице у стварању новог јединства. Самоуздизање с ниже на вишу концепцију партије новог типа, гдје се схвата да је задатак не оснивање нове, већ реконституисање Комунистичке партије Југославије, допушта нашим милитантима да пронађу конкретне облике прелаза који одговарају свакој историјској ситуацији.

Нема широког друма који води у науку, али неизбежно би револуционарни милитанти и сви напредни људи пронашли и прихватили модерни материјализам, марксизам-лењинизам-

маоизам. Ипак, требало би им много дуже, а њихов пут би био испуњен с много више збрке и грешака, да није било друга Влада Дапчевића. Његова нас је пожртвованост за пролетаријат научила шта значи пролити крв за партију и револуцију; његов нас је херојски живот научио шта значи бити револуционар; његов нас је генијални ум научио како да превладавамо све потешкоће које су пред радничким и револуционарним покретом наших народа. За ово и још много више, морамо бити захвални овом пролетерском борцу који је посветио читав свој живот у служби Свјетске пролетерске револуције.

ДРУЖЕ ВЛАДО ДАПЧЕВИЋУ, НАСТАВИТ ЋЕМО ДА ИДЕМО ЦРВЕНИМ ПУТЕМ КОЈИ СИ УРЕЗАО! НАРОД НИКАДА НЕЋЕ ЗАБОРАВИТИ СВОГ НАЈБОЉЕГ СИНА!

ЖИВЈЕЛО СЈЕЋАЊЕ НА ДРУГА ВЛАДА ДАПЧЕВИЋА!

ЖИВИО ИНТЕРНАЦИОНАЛИСТА, КОМУНИСТА, ИБЕОВАЦ!

ЖИВИО МАРКСИЗАМ-ЛЕЊИНИЗАМ-МАОИЗАМ, ПРВЕНСТВЕНО МАОИЗАМ!

ЗА РЕКОНСТИТУЦИЈУ КОМУНИСТИЧКЕ ПАРТИЈЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ!

- 1 „Комунистичка искра: лист Комунистичке партије Југославије“, Централни комитет Комунистичке партије Југославије, Београд, 01. 10. 1990.
- 2 К. Маркс, Ф. Енгелс, Дела. Том 42, [Писма: јануар 1881 - март 1883]. Београд: Институт за међународни раднички покрет; Просвета, 1979, стр. 397